

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 284/2026-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Malacky v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/19/2024 a Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3To/29/2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. marca 2026 (doplnenou podaním doručeným ústavnému súdu 21. apríla 2026, pozn.) domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj svojho práva na spravodlivý proces a prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/19/2024 (ďalej len „napadnuté konanie“) a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3To/29/2026 (ďalej len „konanie krajského súdu“). Navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu a krajskému súdu konať bez zbytočných prietáhov, priznal jej primerané finančné zadostučinenie od okresného súdu 18 500 eur a od krajského súdu 2 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na sťažovateľku bolo 14. januára 2020 podané trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť marením rozhodnutia Okresného súdu Bratislava V upravujúceho výkon rodičovských práv a povinností. Okresná prokuratúra Malacky zrušila uznesenie vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Malacky z 30. apríla 2020 o odmietnutí trestného oznámenia [§ 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku] a nariadila mu, aby vo veci znova konal a rozhodol. Vyšetrovateľ okresného riaditeľstva

uznesením z 9. septembra 2020 opätovne odmietol trestné oznámenie, pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Napokon vyšetrovateľ okresného riaditeľstva vydal uznesenie o začatí trestného stíhania z 25. mája 2021 a uznesenie o vznesení obvinenia ČVS: ORP-152/1-VYS-MA-2021 z 24. augusta 2021 bolo sťažovateľke oznámené 22. septembra 2021, proti ktorému podala sťažnosť a okresná prokuratúra predmetné uznesenie zrušila, a to sa zopakovalo aj v prípade zrušenia opätovného vznesenia obvinenia uznesením okresného riaditeľstva ČVS: ORP-152/1-VYS-MA-2021 z 8. decembra 2021.

3. Uznesením okresného riaditeľstva ČVS: ORP-152/1-VYS-MA-2021 z 21. októbra 2022 bolo sťažovateľke znova vznesené obvinenie, okresná prokuratúra sťažovateľkinu sťažnosť uznesením zo 6. februára 2023 zamietla a pre stíhaný trestný čin podala na ňu 4. marca 2024 obžalobu. Okresný súd rozhodol trestným rozkazom z 20. marca 2024, a po podaní odporu sťažovateľkou okresný súd uznesením č. k. 1T/19/2024-824 zo 16. mája 2024 rozhodol o prijatí obžaloby okresnej prokuratúry. Proti predmetnému rozhodnutiu sťažovateľka podala 12. júna 2024 sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením sp. zn. 4Tos/81/2024 z 22. augusta 2024 zamietol.

4. Podľa sťažovateľky okresný súd koná nesústredene, pretože nariadený termín hlavného pojednávania na 12. február 2025 odročil na 23. apríl 2025, čo je takmer rok od prijatia obžaloby, a po jeho vykonaní ďalší termín nariadil na 18. jún 2025, ktoré z dôvodu rozsiahleho výsluchu poškodeného musel odročiť. Pre nemožnosť doručenia predvolania na hlavné pojednávanie bolo ďalšie pojednávanie vykonané 29. septembra 2025 a následne sa odročilo na 13. október a 3. december 2025, pričom na hlavnom pojednávaní 8. decembra 2025 okresný súd vyhlásil oslobodzujúci rozsudok, proti ktorému podali strany konania odvolanie, a to prokurátor priamo po vyhlásení rozhodnutia a sťažovateľka 12. decembra 2025. Z dôvodu absencie doručenia písomného vyhotovenia rozsudku sťažovateľka podala 20. januára 2026 sťažnosť na prieťahy v konaní (označená ako „*Sťažnosť Obžalovanej na prešetrovanie prieťahov v konaní podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o súdoch“)*) a podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v nadväznosti na čl. 154c Ústavy SR“, pozn.). V odpovedi na podanú sťažnosť okresný súd uviedol, že na hlavnom pojednávaní bol 8. decembra 2025 vyhlásený rozsudok č. k. 1T/19/2024-1406, jeho písomné vyhotovenie zákonná sudkyňa 22. decembra 2025 predložila kancelárii na expedíciu a k jeho odoslaniu došlo 29. decembra 2025. Sťažovateľka si rozsudok prevzala až po jeho uložení na pošte (dva predchádzajúce pokusy o doručenie do vlastných rúk 31. decembra 2025 a 2. januára 2026 boli neúspešné, pozn.), a to 19. januára 2026, pričom jej obhajcovi bol rozsudok doručený 22. januára 2026 a svoje odvolanie sťažovateľka odôvodila 23. januára 2026. Zároveň rozporovala postup okresného súdu, keď odôvodnenie odvolania prokurátora zo 6. februára 2026 jej bolo doručené až 5. marca 2026, ku ktorému sa vyjadrila podaním z 9. marca 2026, čím došlo k oneskoreniu predloženia súdneho spisu na rozhodnutie o podanom odvolaní krajskému súdu.

5. V doplnení ústavnej sťažnosti sťažovateľka poukázala na zmenu procesného stavu, keď 17. marca 2026 bol súdny spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o podaných odvolaniach. Zdôrazňujúc potrebu posúdenia konania ako celku preto bez bližšej špecifikácie súčasného konania na krajskom súde rozšírila okruh porušovateľov jej namietaných práv o krajský súd. Zároveň zvýšila požadované primerané finančné zadosťučinenie od okresného súdu

z pôvodných 18 000 eur na 18 500 eur a od krajského súdu požaduje finančné zadostučinenie 2 000 eur (vyčíslenú čiastku bližšie nezdôvodňuje, pozn.).

6. Na podklade uvedeného, odvodzujúc porušenie práva na spravodlivý proces od existencie zbytočných prietáhov, odôvodnila zásah do svojich namietaných práv, ako aj nároky uplatnené v petite ústavnej sťažnosti.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu:

8. Keďže čl. 6 ods. 1 dohovoru obsahuje nielen právo na spravodlivé súdne konanie, ale aj jeho parciálne súčasti, *exempli causa* právo na verejné prerokovanie veci či prejednanie záležitosti v primeranej lehote, ústavný súd pristúpil k ústavnoprávnemu prieskumu v intenciách sťažnostného návrhu a sťažnostnej narácie, t. j. posudzoval osobitne porušenie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote a práva na spravodlivé súdne konanie.

9. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 186/2010, I. ÚS 7/2023, I. ÚS 632/2024) a namietané porušenie označených práv sťažovateľky možno posudzovať spoločne.

10. V rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil, že postup okresného súdu už bol predmetom ústavnoprávného prieskumu (v rozsahu namietaných práv s výnimkou práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.), keď ústavnú sťažnosť uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 287/2025-21 z 10. júna 2025 (ďalej len „uznesenie ústavného súdu“) odmietol ako neprípustnú podľa § 55 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a to s odkazom na zásadu subsidiarity právomoci ústavného súdu a sťažovateľkou nevyčerpaného účinného prostriedku ochrany jej práv podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku. Napriek tomu, že označené uznesenie ústavného súdu vo vzťahu k posúdeniu teraz prerokovávanej ústavnej sťažnosti sa týkalo len podmienok konania, a preto nezakladá prekážku *res iucicata*, aj v poradí druhú ústavnú sťažnosť je nutné odmietnuť z rovnakého dôvodu.

11. *Ipsa facto*, napriek poučeniu sťažovateľky a jej právneho zástupcu o povinnosti vyčerpať sťažnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku (ako iný zákonný prostriedok ochrany namietaných

práv, pozn.) jej uplatnenie z obsahu ústavnej sťažnosti a ani zaslaných príloh nevyplýva. Sťažovateľka síce prezentuje argumentáciu o opakovanom podávaní sťažností na prietahy v konaní [formálne označených aj ako sťažnosti podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o súdoch“) a podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku – bližšie bod 4 tohto uznesenia, pozn.], a to 17. marca 2025 (podľa sťažovateľkou zaslanej prílohy je sťažnosť datovaná 4. apríla 2025, pozn.), 21. júla 2025, 23. septembra 2025 a 20. januára 2026, avšak z oznámení okresného súdu o vybavení sťažností (odpovede na sťažnosti sp. zn. Spr. 1016/25-st. zo 14. augusta 2025, sp. zn. Spr. 1016/25-st. z 25. septembra 2025 a Spr. 1003/26-st. zo 16. februára 2026, pozn.) je zrejmé, že okresný súd ich posudzoval len v intenciách zákona o súdoch, a nie ako sťažnosti podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku. Navyše, ak sťažovateľka s takýmto vybavením sťažnosti nesúhlasila a považovala ich za sťažnosti v zmysle Trestného poriadku, z ďalšieho správania sťažovateľky nevyplýva ani rozporovanie spôsobu vybavenia sťažnosti vyhlásením, že na svojej sťažnosti trvá (§ 55 ods. 4 Trestného poriadku), čo by viedlo k predloženiu podanej sťažnosti nadriadenému súdu. Tým sa len verifikuje postup sťažovateľky, ktorá sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku nikdy relevantne neuplatnila, ale „len“ opakovane podávala sťažnosti predsedovi okresného súdu v zmysle zákona o súdoch, ktoré však nie sú podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [rozsudky vo veciach Ištván a Ištvánová v. Slovenská republika z 12. 6. 2012, sťažnosť č. 30189/07, body 52 – 55 a 63 – 99, a Komanický v. Slovenská republika (č. 6) z 12. 6. 2012, sťažnosť č. 40437/07, body 51 – 54 a 60 – 96,] považované za účinný prostriedok nápravy sťažovateľkou namietaných práv.

12. S prihliadnutím na sťažnostnú argumentáciu (bod 4 tohto uznesenia, pozn.) a reflektujúc odpovede okresného súdu na vybavenie sťažností, je však nutné konštatovať, že k vzniku prietahov prispela aj samotná sťažovateľka. *Exempli causa*, (1) hlavné pojednávanie konané 12. februára 2025 bolo v tento deň odročené síce z objektívneho dôvodu ospravedlnenej neúčasti sťažovateľky zo zdravotných príčin, avšak potom neobstojí jej argumentácia o oneskorenom termíne hlavného pojednávania 23. apríla 2025, t. j. takmer rok od prijatia obžaloby, pretože po podaní odporu 18. apríla 2024 proti trestnému rozkazu z 20. marca 2024 okresný súd uznesením sp. zn. 1T/19/2024 zo 16. mája 2024 rozhodol o prijatí obžaloby, ktoré potvrdil aj krajský súd uznesením sp. zn. 4Tos/81/2024 z 22. augusta 2024 (bod 3 tohto uznesenia, pozn.). (2) Z dôvodov na strane sťažovateľky okresný súd musel odročiť aj hlavné pojednávanie 14. júla 2025, keďže sťažovateľka si na súdu oznámenej adrese neprevzala predvolanie na pojednávanie, čím nebola zachovaná lehota a aj napriek jej predchádzajúcemu deklarovaniu sa ani po prerušení hlavného pojednávania nepodarilo zabezpečiť súhlas na pojednávanie v jej neprítomnosti (§ 247 ods. 1 Trestného poriadku), a preto zákonná sudkyňa hlavné pojednávanie odročila na 29. september 2025 (bližšie odpoveď okresného súdu na podanú sťažnosť sp. zn. Spr. 1016/25-st. zo 14. augusta 2025, pozn.). (3) Neopodstatnená je aj argumentácia k oneskorenému doručeniu písomného vyhotovenia rozsudku okresného súdu, keďže k jeho vypracovaniu došlo 22. decembra 2025, t. j. ešte pred uplynutím zákonnej lehoty (§ 172 ods. 3 Trestného poriadku) od jeho vyhlásenia na hlavnom pojednávaní 8. decembra 2025 (odpoveď okresného súdu na podanú sťažnosť sp. zn. Spr. 1003/26-st. zo 16. februára 2026, pozn.).

13. Ústavnému súdu preto nezostávalo iné ako v poradí druhú ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietnuť ako neprípustnú podľa § 55 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

II.2. K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu:

14. Z doplnenia ústavnej s'ťažnosti vyplýva, že okresný súd predložil súdny spis krajskému súdu na rozhodnutie o podaných odvolaniach 17. marca 2026, pričom s'ťažovateľka bližšie postup krajského súdu v jej trestnej veci neodôvodňuje (okrem už spomínaného konania, keď zamietol jej s'ťažnosť proti uzneseniu o prijatí obžaloby – bližšie bod 3 tohto uznesenia, pozn.).

15. V tomto kontexte ústavný súd primárne poznamenáva, že už zo s'ťažovateľkou opísaného procesného stavu je zrejmé, že ku dňu doplnenia ústavnej s'ťažnosti krajský súd v jej trestnej veci konal niečo viac ako jeden mesiac, čo nie je možné v žiadnom prípade vyhodnotiť nielen ako zbytočný priet'ah, ale v zásade ani ako základný časový priestor, v ktorom by sa mohol krajský súd náležitým spôsobom oboznámiť s prejednanou vecou a dôvodmi podaných odvolaní. Na základe uvedeného ústavnú s'ťažnosť s'ťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

16. Neobstojí pritom ani strohá argumentácia s'ťažovateľky o prioritnom konaní a potrebe posúdenia konania ako celku, keďže prípadnému zohľadneniu celkovej dĺžky trestného konania (bod 24 uznesenia ústavného súdu o odmietnutí predchádzajúcej ústavnej s'ťažnosti, pozn.) bráni práve neprípustnosť ústavnoprávneho prieskumu ku konaniu okresného súdu (body 11 až 13 tohto uznesenia, pozn.).

17. Súčasne s'ťažovateľka ani v prípade ústavnou s'ťažnosťou namietaného postupu krajského súdu nepreukázala vyčerpanie s'ťažnosti na nadriadený súd podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku. Tým sa aj v tejto časti zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej s'ťažnosti z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 55 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

18. V nadväznosti na nedostatočné ozrejenie postupu krajského súdu, ktorým mal zasiahnuť do s'ťažovateľkou namietaných práv, ústavný súd opakovane pripomína, že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou s'ťažovateľa, aby svoju ústavnú s'ťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej s'ťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu (m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 54/2014, II. ÚS 594/2016). S'ťažovateľ musí ďalej vysvetliť, v čom vidí porušenie základného práva alebo slobody, ktoré boli podľa jeho názoru konkretizovaným zásahom orgánu verejnej moci porušené. Takto formulovaná požiadavka odzrkadľuje potrebu dôsledného odlíšenia úlohy ústavného súdu od úloh iných orgánov verejnej moci (predovšetkým všeobecných súdov). Kým všeobecné súdy prioritne chránia subjektívne práva fyzických osôb a právnických osôb plynúce zo zákonných, prípadne od zákona odvodených právnych predpisov, *vice versa* ústavný súd je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný na ochranu tých subjektívnych práv, ktoré sú ako základné práva a slobody zakotvené v ústave alebo v kvalifikovaných medzinárodných zmluvách (III. ÚS 352/2017, č. 63/2017 ZNaU). Ústavná s'ťažnosť nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor na dohady a dedukcie (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018). Nepostačuje preto akékoľvek odôvodnenie návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, ale tento musí byť

odôvodnený kvalifikovane, t. j. musí obsahovať odôvodnenie, ktoré spĺňa ústavnoprávne požiadavky (m. m. PL. ÚS 9/2012, PL. ÚS 1/2014, PL. ÚS 7/2014 a i.).

19. Absencia kvalifikovaného odôvodnenia ústavnej sťažnosti predstavuje pre jeho zásadný význam nedostatok takej povahy, pri ktorom neprichádza do úvahy výzva na jeho odstránenie podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže predmetné ustanovenie zákona slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (I. ÚS 185/2021, č. 81/2021 ZNaU), a preto ústavný súd nepristúpil k výzve na odstránenie zisteného nedostatku ústavnej sťažnosti. Z publikovanej judikatúry jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom ustanovených náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, III. ÚS 357/2010, IV. ÚS 234/2010, I. ÚS 280/2020). Keďže sťažovateľka je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, prípadná výzva na odstránenie zistených nedostatkov by *de facto* znamenala suplovanie úkonov právnej služby a povinnosti advokáta postupovať s odbornou starostlivosťou [§ 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v platnom znení], čo nie je žiadnym spôsobom akceptovateľné (m. m. IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010, II. ÚS 660/2016, I. ÚS 173/2022, I. ÚS 644/2025).

20. V konklúzii uvedeného a v spojení s § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd uzatvára, že ústavná sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej konanie krajského súdu neobsahuje náležitosti ustanovené zákonom, čo je dôvodom na jej odmietnutie aj podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

II.3. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

21. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka na základe vlastných tvrdení o existencii zbytočných prietahov v konaní okresného súdu a krajského súdu namieta porušenie práva na spravodlivé súdne konanie. Ústavný súd primárne poznamenáva, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru [teda len jedného z aspektov „spravodlivého procesu“ (m. m. IV. ÚS 312/04, II. ÚS 621/2014, II. ÚS 15/2020)]. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie z týchto dôvodov však napriek tomu môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné prietahy (spôsobené neodôvodnenou nečinnosťou alebo neefektívnou a nesústredenou činnosťou), ako aj celková doterajšia dĺžka preskúmaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmetu konania, teda toho, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (pozri m. m. IV. ÚS 242/07 – *a contrario*). *In concreto*, základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže byť porušené v dôsledku existencie zbytočných prietahov v konaní orgánu verejnej moci len za kumulatívneho splnenia, že (i) v rozporovanom konaní ústavný súd zistí a vo svojom rozhodnutí vysloví porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a (ii) intenzita zbytočných prietahov vo svojej podstate znamená úplné zmarenie možnosti poskytnúť efektívnu a účinnú ochranu tým právam účastníka konania, ktorých ochrany sa domáha (III. ÚS 49/04, III. ÚS 348/05,

I. ÚS 271/2021), čo sa prednostne predpokladá v niekoľkoročnom, spravidla desiatky rokov trvajúcim konaní (I. ÚS 436/2024, I. ÚS 632/2024).

22. Keďže sťažovateľka zásah do svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odvodzuje v príčinnej súvislosti s údajnými zbytočnými priet'ahmi v konaní okresného súdu a krajského súdu a ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol (body 13, 15, 17 a 20 tohto uznesenia, pozn.), musel aj túto časť ústavnej sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] odmietnuť.

23. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu